



Ս Փ Յ Ո Ւ Ռ Ք Ո Ւ Մ

ՊԱՊԱԿԱՆ ԵԿԵՂԵՑԻՆ ԵՎ «ՀԱՅՈՑ ԵԿԵՂԵՑԻՆ»

Ամենապատիվ Օրմանյան պատրիարքի «Հայոց Եկեղեցի» գիրքը սարսափի մատնած է կարգինալ Աղաջանյանը, որ իր ջիղերը հանդարտացնելու համար ստիպվել է հետևյալ հայտարարությունը հրատարակել մամուլի մեջ:

«Կերստին հրապարակ հանված է Օրմանյանի «Հայոց Եկեղեցին» վերնագրված երկասիրությունը:

Այս առթիվ Հայ Կաթողիկե Պատրիարքարանս պարտք կզգա հիշեցնելու հայ կաթողիկե հասարակության, թե սույն գիրքը արդիված մատյաններու կարգին դասված է հակահ հանվանն (à l'Index):

Հայ կաթողիկե հավատացյալներն ուստի կզգուշանան զայն վարդալե կամ նույնիսկ իրենց քովը պահել:

Գիտակցաբար հակառակ գործողները ծանրորեն կմեղանչեն, և, եկեղեցական ընդհանուր օրենսդրության համաձայն, նովին գործով կենթարկվին բանադրանքի, որ հասկապես Ս. Աթոռին վերապահյալ է:

Բացառիկ պարագաներու համար զայն կարգալու արտոնություն տալու իշխանությունը կպատկանի Ամենապատիվ Հոգևոր Տիրոջ և լիազորված առաջնորդներուն:

(«ՎՐԱԲՈՐ», 11 սեպտեմբերի 1952 թ.)

«ՄԵՂԱՆՁԷ՛, ԱՊԱ ԽՈՍՏՈՎԱՆԷ՛»

Բեյրութահայ ծանոթ ու հարգված աղգայիններին տիար Տաճատ Սրապյանի նախածնունդյամբ վերջերս լույս տեսավ Հայաստանյայց Եկեղեցվո կարկառուն սյուններեն՝ հոգեւոր Օրմանյան պատրիարքին «Հայոց Եկեղեցին» ծանոթ ու խորազնին երկասիրությունը:

Արդարև, ծափահարելի է տիար Սրապյանին և անոր բարեկամներուն զոհողությունը, որոնք կարևոր պակաս մը վլրացնեն մեր եկեղեցուպատմական մարզին մեջ, տրված ըլլալով, որ խնդրո առարկա մեծարժեք ու վավերական երկասիրությունը շատոնց սպառած է հակառակ բազմաթիվ տպագրությանց արժանանալուն:

Ի լուր սույն գովելի ձեռնարկին՝ հայկա-

թողիկե պատրիարքն ու «Մասիս»ի խմբագրությունը հավար փրցուցած են (ստ'ս «Մասիս»ի 30 հուլիսի թիվը), մին՝ ինքեֆսի մեջ առնելով «Հայոց Եկեղեցին» և ընթերցողները բանադրությամբ պատժելու սպառնալիքով, մյուսը՝ մերժելով զայն ու արժանի չզտնելով որևէ ողջմիտ հայու գրադարանին մեջ պահելու:

Հակառակ սակայն դրված արգելքին՝ ես վստահ եմ, որ բազմաթիվ կաթողիկե հայրենակիցներ պիտի փորձեն զայն կարգալու, րանի որ արգելված բաները անուշ կըլլան Ադամ-Եվային սկսյալ: Հավանաբար այս արգելքը պատճառ դառնա նոր տպագրությանց մը ևս: Հետո մտահան ընելու չէ, որ ինքեֆսի մեջ առնված գիրքերով կարելի է

աշխարհի լավագույն մատենագրանը ունենալ:

Բայց աստի, կհավատամ նաև, թե շատ մը կաթողիկեներ իրենց բովանդակ կյանքին մեջ «մեղանշած» չըլլան: Ահա վասիկ պատեհ առիթ մը խոստովանահոր պարապ շներկայանալու համար:

Ժամանակին, կաթողիկե անփորձ օրիորդ մը, սովորության համաձայն, վարդապետի մը կներկայանա խոստովանելու դիտավորութեամբ: Աստուծո պաշտոնյան, սե շղարշներով վարագույրի խուցի մը մեջ օրիորդին հետ առանձնանալի ետքը կհարցնեն.

— Աղջիկս, պատմե՛ նայիմ, ի՞նչ հանցանքի մեջ գտնված ես:

— Որե՛ հանցանք չեմ գործած,— կպատասխանեն օրիորդը կարմրելով:

— Հայնժամ,— կավելցնեն վարդապետը,—

զնա մեղանշե՛ ու ապա եկուք խոստովանելու...

Արդ, ո՞վ կաթողիկ հայտենակից, եթե երբևէ տակավին հաշկական արյունը շրջան կընեն երակներուդ մեջ, ի սեր ճշմարտության, մեյ մը կարդա «Հայոց Եկեղեցին» ու ապա շտապե խոստովանահորը մոտ: Մեկ անգամ միայն, եթե չհավնիս, կրակին հանձնե կայն:

Իսկ դո՛ւն, ո՞վ Հայաստանյայց Եկեղեցվո հավատարիմ զավակ, ո՛չ միայն կարդա «Հայոց Եկեղեցին», այլ նաև օրինակ մը նվիրե՛ կաթողիկ բարեկամիդ կամ ազգականիդ: Եթե նյութական պայմանները ձեռնտու չեն, առօրյա հացիդ փոխարժեքով ապահովե՛ զայն:

ԼԵՒԵՑԻ

(Վերցված է Հալեպի «ՍՈՒՐԻԱ» րեբրից)

